

LBRIIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
THOMAS, CARI

Veșminte de umbră / Cari Thomas ; trad. din lb. engleză și
note de Andrei Covaciu. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-480-3

I. Covaciu, Andrei (trad.)

821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

SHADOWSTITCH

Copyright © 2024 Cari Thomas

Map and chapter illustrations copyright © Nicolette Caven 2024

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

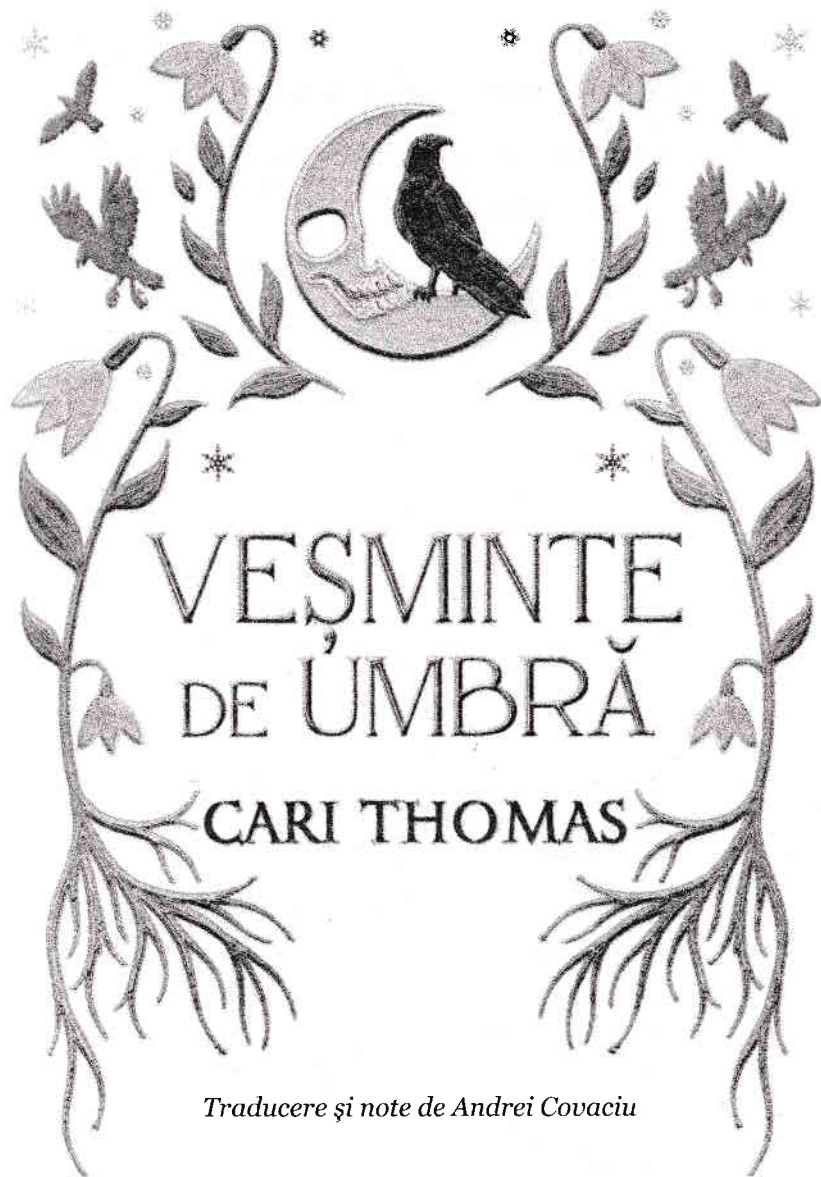
Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Traducere și note de Andrei Covaciu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PERSONAJELE PRINCIPALE:

Anna Everdell – Vrajitoarea principală, care a crescut în umbra mătușii ei. Nu i s-a dat voie să facă vrăji și a fost învățată să-și reprime emoțiile transferându-le în Sfoara Înnodată.

Vivienne Everdell – Mătușa severă a Annei, aparține unui grup de vrăjitoare cunoscute ca Legătoarele, care cred că magia este un păcat periculos.

Marie Everdell și Dominic Cruickshank – Mama Annei, vrăjitoare, și tatăl ei, un om fără puteri magice², care au murit în circumstanțe tragice, violente, pe când Anna era bebeluș.

Selene Fawkes – O veche prietenă de familie și colegă de școală cu Vivienne și Marie; o seducătoare hedonistă și o specialistă în poțiuni de dragoste.

Effie Fawkes – Crescută de Selene, Effie este o ființă rebelă, îndrăzneată și lidera autointitulată a grupului de vrăjitoare din care face parte și Anna. Singura ei slăbiciune este...

Attis Lockerby – Cel mai bun prieten al lui Effie și amantul ei nu-prea-secret. Un flirtangiu înveterat și un afemeiat. Își petrece cea mai mare parte a timpului în atelierul lui de fierar.

Rowan Greenfinch – O hâtră și jumătate, obsedată de băieți și autoironie. Și ea parte din grupul vrăjitoresc amintit. Provine dintr-o familie de vrăjitori ce cunosc meșteșugul plantelor, care practică magia botanică.

Miranda Richardson – O fată irascibilă și foarte ambițioasă, din același grup. Provine dintr-o familie de oameni fără puteri magice.

² În eng. „cowan”, însemnând „zidar care construiește fără mortar”. În carte am optat pentru termenul de „ignorant”, echivalent cu cel de „încuiat” din seria Harry Potter și care face aluzie la cea de-a doua definiție a cuvântului: „persoană care nu a fost inițiată în secretele masoneriei”.

Suculentele – Darcey, Olivia și Corinne – cele mai răutăcioase fete din anul lor, poreclite așa pentru că în fiecare dimineață obișnuiesc să bea sucuri verzi.

Peter Nowell – Băiatul popular și chipeș de care Anna este îndrăgostită lunea de ceva vreme.

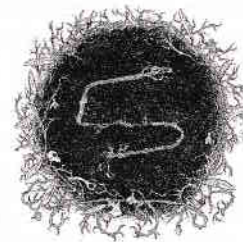
Bertie Greenfinch – Mama lui Rowan și o legendă a magiei botanice. Se pricepe ca nimeni alta să îmbrățișeze.

Pesaycha – Un bărbat cu pielea acoperită de cuvinte și care trăiește în biblioteca magică aflată sub Biblioteca Britanică. A ajutat-o pe Marie să caute răspunsuri privitoare la blestem.

Nana Yaganov – O bătrână vrăjitoare maestră în blesteme, cam dusă cu pluta și având un talent aparte să creze tot felul de vedenii coșmarești, precum și o pasiune pentru ghicitori.

Cele Șapte – Cele mai puternice vrăjitoare și protectoarele lumii magice.

Vânătorii – Câțiva cred că un grup compus din cinci membri, cunoscuți ca „Vânătorii”, a fost responsabil de vânătorile de vrăjitoare din trecut. Cu toate acestea, cele mai multe dintre vrăjitoare cred că este vorba doar despre o legendă.

ÎNGROPAT

Nu-ți îngropa morții, căci ei trăiesc printre noi. În vreme ce spiritul lor trăiește în Hel, trupul lor pământesc ar trebui să fie îmbăiat regulat, hrănit și onorat cu ofrande. Ziua morții lor ar trebui sărbătorită, iar altarul lor, îngrijit.

„Îngrijirea morților”, Inițierea vrăjitorilor lui Hel, prima etapă

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Anna a tras de sfoara pe care o ținea între degete, mai degrabă din obișnuință. Acum însă nu îi aducea nicio mângâiere, pentru că nu mai existau noduri care să-i limpezească gândurile – rămăsese doar sfoara aceea aspră, scâmoșată, care începuse să se destrame asemenea unei amintiri. Pe vremuri, conținuse foarte multe lucruri: bucuriile ei, temerile ei, durerile ei păstrate sub tăcere, dorurile ei îngropate, furia și ura ei – poate chiar dragostea ei. Viața pe care o dusesese în compania mătușii, ordonată sub forma unor noduri strânse, conținând toate lucrurile pe care nu avusese voie să le simtă. Acum însă nodurile acelea nu mai existau. *Atunci de ce încă nu pot simți?*

Cerul etala cea mai ternă nuanță de gri, în vreme ce corbii zburau de la un copac la altul, croncănelile lor părănd niște strigăte indiferente, singura muzică ce străbătea aerul acela învăluit în tăcere. Participanții la înmormântare stăteau îngheșiți în jurul gropii, cu paltoanele la fel de negre și lucioase precum penajul corbilor. Până și fețele lor erau gri și posomorâte,

de parcă ar fi fost cioplite de burniță. Nu erau prea mulți – niște colegi de serviciu ai mătușii, câțiva vecini și o mână de vechi cunoștințe. Nicio Legătoare. Selene se afla și ea acolo, purtând niște haine purpurii pe care cineva le-ar fi putut considera inadecvate momentului. Părul, mai deschis la culoare decât orice lucru aflat cale de kilometri de jur împrejur, i se revărsa sub pălăria cu boruri largi. Nimeni nu părea să fi observat că, sub umbrela ei, Selene rămăsese perfect uscată, cu toate că ploaia cădea pieziș. A încercat să își intersecteze privirea cu a Annei, însă aceasta nu s-a uitat spre ea nici măcar o dată, preferând să scruteze cimitirul modern, întins pe câteva hectare. Mătușa ar fi lăudat eficiența și organizarea celor care îl administrau – șiruri nesfârșite de pietre funerare la fel de banale precum moartea însăși. Unele aveau așezate pe ele flori care se ofileau în ploaie – niște biete ofrande. Nimeni nu va aduce flori la mormântul mătușii. Nimeni nu îl va vizita. Curând acesta va fi dat uitării, rămânând pierdut printre celelalte.

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Anna a strâns în pumn sfoara moale, lipsită de viață, simțind cum lumea din jur se contractă și o cuprinde. Oare chiar se afla acolo, la înmormântarea mătușii? A mătușii. *Mătușa mea.* Oare mătușa chiar era moartă? Annei nu i se părea cu putință. Mătușa dintotdeauna părise invincibilă. O forță cu care nu se putea lupta. Anna s-a străduit să își imagineze cum arată libertatea, însă tot ce putea să vadă erau șirurile acelea nesfârșite de morminte. Oare cum va putea să trăiască în continuare, de vreme ce mătușa fusese cea care dintotdeauna dăduse formă și înțeles vieții ei? Cum va putea să trăiască, de vreme ce mătușa murise din vina ei?

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Nu voi privi în jos.

Răceala pământului a început să se ridice – mai întâi prin tălpile ei, i s-a urcat apoi prin picioare, cuprinzându-le asemenea unor rădăcini tari, strângându-i-le, în vreme ce un întuneric adânc îi acapara mintea și amintirile. A rememorat,

sub forma unui șuvoi de imagini încetoșate, ziua în care desfăcuse nodurile: Ceremonia Înnodării; vrejuri strângându-se, petale de trandafir plutind prin aer; sângele lui Attis țâșnind; degetele ei împletite cu ale lui Effie, magia lor unindu-se; răsuflarea neregulată a lui Attis revenit din morți – cel mai minunat sunet pe care Anna îl auzise vreodată; degetele golemului strângând-o pe mătușă de gât și făcând-o să icnească sufocată – cel mai groaznic sunet pe care Anna îl auzise vreodată. În ziua aceea, lumea devenise magică, iar Anna se aflase în centrul ei, cosându-i firele în ceva deopotrivă puternic și cumplit.

– Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce: încredințat fiind de viața veșnică prin Domnul nostru Isus Cristos, a spus preotul plecându-și capul, cei prezenți urmându-i exemplul.

Nu voi privi în jos...

Nu voi privi...

Nu voi...

Nu...

Anna și-a ridicat privirea spre cer, spre frunzele care cădeau din copaci, spre golul disperat din sufletul ei. Apoi a privit în jos.

Iată-l: sicriul mătușii lucind pe fundul gropii. Mătușa ei înconjurată de pământ, mâncată de viermi și intrând în putrefacție – toate lucrurile pe care le urăse mereu din toți rărunchii. A încercat să-și abată privirea, dar nu a reușit. Întunericul o acaparase, o înghițise. Și ea se afla acum acolo, pe fundul gropii. Nu putea să vadă, nu putea să respire, căzând și tot căzând fără să aibă de ce să se prindă...

Un țipăt a spintecat în clipa aceea văzduhul.

Apoi încă unul. Și încă unul. De jur împrejurul ei izbucneau mai multe țipete. Anna a început să se zvârcolească prin beznă – ridicându-și din nou capul și străduindu-se să înțeleagă ce se petrece, însă ceea ce a văzut nu a ajutat-o să se dumirească...

Cei veniți la înmormântare țipau. Cu toții. Aveau ochii cât cepele, își țineau gurile căscate, pe chipul lor se putea citi groaza, în vreme ce din gâtlejuri țâșneau niște zbierete sinistre. Doamna Chapman, vecina lor, își acoperise fața cu palmele

și țipa; alt participant la înmormântare mergea împiedicat, de-a-ndărâtelea, răcnind și el de mama focului; preotul căzuse în genunchi și urla la cer, de parcă acesta nu i-ar fi oferit niciunul dintre răspunsurile promise. Corbii de prin copaci le țineau tuturor isonul cu croncănelile lor, un cor jalnic, făcând un zgomot insuportabil, sfâșiind parcă cerul, și atât de sonor, încât aveai senzația că în curând îi va trezi pe toți morții tăcuți și amorțiți din cimitir.

Selene era singura persoană care nu părea copleșită de situație. I-a adresat Annei o privire înspăimântată, apoi și-a ridicat mâinile în aer și a strigat:

— *Alsamt!*³

Toate zbierele au încetat subit.

Treptat, participanții la înmormântare au început să-și vină în fire, și-au închis gura, și-au scuturat capetele, și-au potrivit pălăriile și paltoanele ori și-au împreunat la loc mâinile, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic neobișnuit. De parcă cu o clipă în urmă nu și-ar fi pierdut mințile.

Preotul s-a ridicat din nou în picioare și a continuat slujba:

— Iar acum, haideti să rostim *Tatăl nostru*...

Cei prezenți și-au îndreptat din nou privirea spre groapă, iar serviciul funerar a continuat, prin ploaie, până la sfârșit.

În tot acest timp Anna nu a mai privit în jos nici măcar o dată.

Parastasul a avut loc în casa mătușii din Cressey Square. Locuința parcă nu fusese niciodată mai plină de viață, invitații înfruptându-se din sendvișuri și sorbind din vinul aeru, în vreme ce îi adresau Annei niște zâmbete piezișe, false: *Condoleanțe, draga mea*. Anna trecea printre ei clătînând din cap asemenea unui mușunache cu arc, dând răspunsurile corecte și incapabilă să simtă ceva. În tot acest timp, Selene juca rolul gazdei amabile: *Da, eram vechi prietene. Da, știu, foarte cumplit: un infarct la o vârstă tânără. Teribil ce-i vom duce dorul!* Anna bănuia că aproape toți cei prezenți veniseră doar să tragă

³ Liniște.

cu ochiul, să judece și să rânjească batjocoritor în casa femeii care la rândul ei, de-a lungul anilor, îi judecase și îi privise zeflemitor.

Nimeni nu a rămas mult. După o oră, totul se încheiase, viața mătușii fiind ștearsă cu buretele asemenea unei pete de vin de care nimeni nu avea să-și mai amintească vreodată. *Doar dragostea ne-a mai rămas, iar tu ai avut parte de foarte puțină, mătușă*. Anna și Selene stăteau în bucătărie, cea din urmă încercând să spargă tăcerea cu sporovăieli în vreme ce golea treptat o sticlă de vin.

— Slavă Domnului că s-a terminat! Un tip m-a ținut o jumătate de oră să-mi povestească despre colecția lui de ustensile pentru pescuit la muscă. Urăsc funeraliile oamenilor obișnuiți. Atât de sumbre... atâtea haine cernite. Negrul este culoarea seducției, nu a doliului. Vreau ca înmormântarea mea să fie plină de culoare și să am parte de bărbați care cad în genunchi. Vreau să curgă șampania. Vreau să se danseze până-n zori. Vreau ritualuri sălbatice la lumina lunii. Nu merită să te duci la nicio înmormântare dacă nu ai parte și de *olecuță* de nuditate...

Selene a încercat să capteze atenția Annei cu un zâmbet, dar s-a lăsat bătută, dând pe gât paharul de vin.

— Ești sigură că nu vrei și tu un strop? Te-ar putea ajuta să treci peste momentul acesta.

Anna a scuturat ușor din cap.

— Nu este vinul pentru parastas, dacă îți faci griji. Pe ăsta l-am șterpelit din bufetul pentru băuturi. Unul dintre cele mai bune vinuri ale lui Vivienne... sper. Are parcă un gust mai bun când știi că s-ar fi supărat, a chicotit Selene, dar Anna nu a avut nicio reacție.

Selene și-a mușcat buzele roșii și a pus paharul pe masă.

— Chibrițel, ceea ce s-a întâmplat la cimitir în timpul slujbei...

Anna s-a încordat. Încă auzea țipetele acelea – le auzise toată după-amiaza. Și-a coborât privirea, lipindu-și spatele de speteaza scaunului.

— Eu nu am făcut nimic...

— Știu că n-ai făcut-o cu intenție, a spus Selene cu blândețe în glas, cu *prea multă* blândețe. Dar sunt îngrijorată, draga mea. Emoțiile tale... magia ta s-au descătușat. Trebuie să-ți îngădui să suferi. Este în regulă să plângi...

Selene a întins o mână. Anna s-a uitat la ea de parcă nu ar fi știut cum s-o apuce... nemiștiind parcă să plângă.

S-a ridicat de la masă și a început să strângă farfuriile.

— Aș face bine să încep să strâng de prin casă.

Selene a suspinat.

— Nu-ți face griji, draga mea, cei de la curățenie trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Ești sigură că nu vrei să chem și niște cărăuși? Am putea elibera casa cât ai zice...

— Deocamdată nu, a răspuns Anna brusc.

— OK, a spus Selene cu glas nesigur. Păi atunci de ce nu te uiți, înainte să plecăm, dacă n-ai vrea să iei ceva cu tine?

Anna a aruncat o privire prin bucătărie: șervetele mătușii, paharele mătușii, cântarul mătușii, lista de cumpărături de pe frigider, pe jumătate completată. Mirosul ei încă persistând în aer – parfum de magnolie, săpun din plante aromatice, uleiul acela de păr cu miros pregnant. Anna nu avea niciun chef să scocească prin casă, să-și facă bagajele – tot ce își dorea în clipa aceea era să încuie bine ușile locuinței și apoi să o lase să putrezească.

— Acum îți aparține în totalitate, a bombănit Selene pe un ton vag ostil.

Ceea ce era adevărat. Între timp Anna aflase tot adevărul. Mama ei, Marie, cumpăraseră casa rapid și discret cu banii moșteniți după moartea tatălui ei. După moartea Mariei, o moștenise Anna – nu că i-ar fi spus cineva fetei acest lucru. În calitate de tutore, mătușa pur și simplu pusese mâna pe actele de proprietate și se hotărâse să se mute acolo. *De ce? De ce ți-ai dori să locuiești în casa în care ai ucis-o?* Era o casă cochetă, situată într-un cartier respectabil – mătușii îi plăceau toate aceste lucruri, dar, nu, nu acesta fusese motivul pentru care se mutase. Anna știa că mătușa și-a dorit să se afle prin apropiere, să se scalde în sângele propriilor păcate, să trăiască în umbra blestemului, să găzduiască în mansardă o versiune golemică,

cu ochi de mort, a tatălui ei. În mansarda în care îi ucisese pe părinții Annei. *Pedeapsă și plăcere. Pedeapsă și plăcere.* Cele două fuseseră pentru mătușa totuna – o apă și-un pământ.

Anna se întreba de ce mama ei alesese această casă banală, situată pe o stradă la fel de banală din cartierul Earlsfield. Poate însuși faptul că nu ieșea în evidență fusese motivul pentru care o cumpăraseră. Probabil căutase un loc în care s-ar fi putut ascunde, în care ar fi putut să dispară, pentru ca mătușa și Legătoarele să nu o găsească. Doar că în cele din urmă au găsit-o. Când Anna avea să împlinească optsprezece ani, va avea dreptul legal să vândă casa – și chiar avea de gând, dar până atunci tot ce își dorea era să zăvorască toate amintirile cumplete legate de locul acela.

Cineva a sunat la ușă.

— Au sosit cei de la serviciul de curățenie! a sărit Selene din scaun, vădit înveselită. Haide, aruncă o privire prin casă, vezi dacă nu există ceva ce ți-ai dori să păstrezi. Sau să arzi. Află că mă pricep de minune să ațâț focuri sacrificiale.

Cuvintele Selenei au reușit să-i smulgă Annei primul zâmbet din ziua aceea. A ieșit pe cealaltă ușă, pășind în liniștea livingului, moment în care zâmbetul i s-a șters de pe față. Parcă revedea întreaga scenă: Legătoarele pierzându-și puterile, carnea străpunsă de spini, Attis și Effie legați în mijlocul încăperii, mătușa făcându-i Annei semn: *Ucide-i! Ucide-i! Ucide-i...!*

Acum livingul era rece și gol. Toate lucrurile se aflau la locul lor: fotografiile înșirate pe prichici, înfățișându-le pe ea și pe mătușă, cărțile Annei din rafturi, trandafirii rămași în vază și care între timp începuseră să se ofilească. Anna a trecut pe lângă fotoliul mătușii, a cărui tetieră încă purta amprenta cefei aceleia. Și-a trecut un deget peste Biblia mătușii așezată pe măsuta din apropiere. Mătușa o folosea ca să aleagă versetele pe care le broda. *Împunge și trage...*

În cele din urmă, Anna s-a întors cu fața spre pian. Se simțise legată de el cu niște fire puternice, pe care însă le tăiasă. La urma urmelor, nu fusese niciodată pianul ei. Toată muzica pe care o interpretase, toate momentele de bucurie din viața ei... toate acestea îi aparținuseră de fapt mătușii. Femeii care dirijase absolut totul. Anna aproape că putea auzi țâcănitul